

Η Παρέλαση Περηφάνειας (Pride) των αντρών και γυναικών ομοφυλοφίλων, των διεμφυλικών και των άλλων σεξουαλικά καταπιεσμένων ομάδων, σε αντίθεση με τους αρχικούς σκοπούς που τη γέννησαν, ενσωματώνεται όλο και περισσότερο στα κυρίαρχα επιχειρηματικά, κρατικά, καταναλωτικά και ατομικιστικά πρότυπα του καπιταλισμού της εποχής μας. Στην ιστοσελίδα του AthensPride, του επίσημου διοργανωτή των «παρελάσεων», φιγουράρουν επιχειρηματικοί σπόνσορες (όπως ακριβώς στο Μουντιάλ της FIFA στη Βραζιλία), φορείς του τοπικού αστικού κράτους (Δήμοι Αθήνας και Θεσσαλονίκης), αλλά και η αμερικανική πρεσβεία. Η συμμετοχή της τελευταίας δεν είναι προφανώς άσχετη με τις καταγγελίες κατά της αντιπάλου «ομοφοβικής» Ρωσίας ή αραβοϊσλαμικών χωρών, από καθεστωτικές οργανώσεις ομοφυλοφίλων, ενώ ο αμερικανικός και δυτικός σεξισμός, εξαφανίζεται ή μπαίνει σε δεύτερη μοίρα.

Ταυτόχρονα, «έξυπνοι» επιχειρηματίες εκμεταλλεύονται χυδαία το κίνημα των LGBT και των «παρελάσεων» τους, μεταλλάσσοντάς τες σε «homosexshow». Γενικότερα, κόβουν χρήμα από τη βιομηχανοποίηση της σεξουαλικής καταπίεσης, από την εμπορευματοποίηση του σώματος και ειδικά, σε αυτή την περίπτωση, του ανδρικού σώματος. Η διαφοροποιημένη, γιγάντια βιομηχανία του σεξ (πορνοταινίες, πορνεία, παιδοφιλία, κυβερνοσέξ, σεξοτουρισμός, σεξουαλικά αντικείμενα, διασκέδαση κ.α.) απαντά στρεβλά και νοσηρά σε μια εκρηκτική κοινωνική ανάγκη: στη σύγχρονη σεξουαλική στέρηση.

Όμως, η σεξουαλική «πείνα» στην εποχή της λεγόμενης «σεξουαλικής απελευθέρωσης», αντί να μειώνεται σχετικά, απογειώνεται από την πολύμορφη και βαθύτατη κρίση στις σχέσεις των δυο φύλων, κυρίως ως αποτέλεσμα της νέας, πολλαπλής καταπίεσης της γυναίκας. Που με τη σειρά της επιστρέφει στον άντρα με άλλον τρόπο, εντείνοντας την αποξένωση ή και εχθρότητα μεταξύ των δυο φύλων και, γενικότερα, των ενεργών ή δυνητικών σεξουαλικών συντρόφων. Η στέρηση αυτή και η πολύμορφη κοινωνική καταπίεση κορυφώνεται λόγω της κρίσης, και οξύνεται ειδικά στους ομοφυλόφιλους. Η βιομηχανία του σεξ αναπαράγει τα αίτια της αποξένωσης και, επιπρόσθετα, δημιουργεί νέες, πλασματικές σεξουαλικές ανάγκες, με σκοπό το κέρδος.

Στο επίπεδο της «θεωρίας», του «προγράμματος» και της πρακτικής του κινήματος των LGBT, κυριαρχεί η μετομοντέρνα, νεοφιλελεύθερη, αντι-ταξική ιδεολογία της «διαφορετικότητας» και της «ατομικής επιλογής», δηλαδή, του κατακερματισμού και τελικά του ανταγωνισμού, του φανερού και υπόγειου πολέμου όλων εναντίον όλων. Ιδεολογία που εκφράζεται στη βασική διεκδίκηση, «αφεντικό η πατριάρχης γυναίκα στη θέση του πατριάρχη αφέντη άντρα» (είτε η «βιολογική» γυναίκα και άνδρας, είτε η «κοινωνική κατασκευή» τους).

Η επαναστατική, αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική θεωρία, πολιτική και πρακτική της εποχής μας δεν μπορεί να φοβάται, να κρύβεται, να περιφρονεί ή να γελοιοποιεί τον «κόσμο» των LGBT. Πρέπει να αποκαλύπτει και να ασκεί βαθιά κριτική στα οικονομικά και κοινωνικά αίτια της αστικής κοινωνίας που γεννούν τη σύγχρονη, πολύμορφη σεξουαλική καταπίεση και ταυτόχρονα, να αναζητεί και να εκφράζει τις κοινωνικές τάσεις ανατροπής κι υπέρβασης αυτών των σχέσεων. Χρειάζεται μια μαρξιστική επαναθεμελίωση της μαρξικής κριτικής της οικογένειας, του κράτους και της ιδιοκτησίας, εάν θέλει να εντάξει δημιουργικά όλα τα παραπάνω κινήματα σε ένα εργατικό και λαϊκό μέτωπο αντικαπιταλιστικής

ανατροπής σήμερα και σε ένα νέο, κομμουνιστικό επαναστατικό μέτωπο του αύριο. Καρδιά αυτού του πολύμορφου μετώπου θα είναι ένα «νέου τύπου» γυναικείο κίνημα απελευθέρωσης, με βασική θέση την αρμονική συνεργασία των δυο φύλων και κάθε σεξουαλικής σχέσης, σήμερα στον αγώνα για την ανατροπή με προοπτική την επανάσταση, αύριο στην κομμουνιστική κοινωνία.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να συμβάλει, αρκεί καταρχήν να έχει αντιπαραθετική, πολεμική σχέση με όλα τα παραπάνω, αντί να συμμετέχει προσδίδοντάς τους αντικαπιταλιστικό άλλοθι.

Πηγή: prin.gr